Μακεδονικά

Τόμ. 5, Αρ. 1 (1963)

Βρεττανικές πηγές σχετικές με τον Μακεδονικόν Αγώνα (1901-1909)

Douglas Dakin

doi: [10.12681/makedonika.797](https://doi.org/10.12681/makedonika.797)

Copyright © 2015, Douglas Dakin

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Dakin, D. (1963). Βρεττανικές πηγές σχετικές με τον Μακεδονικόν Αγώνα (1901-1909). *Μακεδονικά*, 5(1), 305–318. <https://doi.org/10.12681/makedonika.797>

ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΕΣ ΠΗΓΕΣ ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΑΓΩΝΑ (1901-1909)

Μία αξιόλογη βρετανική πηγή, η σειρά τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐγγράφων ἢ κυανῶν βιβλίων, εἶναι ἤδη πολὺ γνωστὴ στὴν Ἑλλάδα καὶ παρατηρῶ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἱστορικοί, ὁ κύριος Μόδης λόγου χάριν, ἀναφέρονται πότε πότε στὰ δημοσιεύματα αὐτά. Πράγματι οἱ κυανὲς βιβλοὶ, ὅπως οἱ γαλλικὲς κίτρινες βιβλοὶ, μελετήθηκαν στὴν Ἑλλάδα ἀμέσως μόλις ἐξεδόθησαν καὶ δέχτηκαν δριμύεια ἐπίθεση ἀπὸ μέρους τοῦ ἀκμαζοντος Ἀθηναϊκοῦ Τύπου. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1907, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ πού ἐπιμνημόσυνες δεήσεις ἐτελοῦντο γιὰ τοὺς γενναίους ἀξιωματικούς Φούφα καὶ Ἀγρα, ἡ κάπως ἐμπαθὴς ὁμολογουμένως ἐφημερὶς «Καιροὶ» ἔγραφεν ὅτι οἱ Βρεττανοὶ ὑπουργοί, οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἔκδοση τῶν κυανῶν βιβλίων, ἔπασχον ἀπὸ ἀνιάτο παραλήρημα φιλοβουλγαρισμοῦ καὶ ὅτι οἱ Βρεττανοὶ πρόξενοι μεροληπτοῦσαν στὶς ἐκθέσεις τους, βασιζόμενοι σὲ βουλγαρικὲς πηγές, ὅταν λόγου χάριν ἔλεγαν ὅτι χιλιάδες Ἕλληνες εἶχαν εἰσδύσει στὴν Μακεδονία κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1907. Ἡ ἀλήθεια ἦταν (ἔτσι ἔγραφαν οἱ «Καιροὶ») ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀντάρτες δὲν ὑπερέβησαν ποτὲ τοὺς διακόσιους, ἐνῶ οἱ Βούλγαροι εἶχαν τριάντα ἕξ συμμορίες, πού ἀριθμοῦσαν πενήντα κομιτατζήδες ἢ κάθε μιά, ἓνα σύνολο δηλαδὴ χιλίων ὀκτακοσίων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἐνισχύοντο ἀπὸ χιλιάδες ἐνόπλων χωρικῶν.

Οἱ κρίσεις αὐτὲς γιὰ τὶς κυανὲς βίβλους πόρρω ἀπεῖχαν ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Οἱ πρόξενοι δὲν ἀνέφεραν ποτὲ ὅτι «χιλιάδες» Ἕλληνες εἰσέβαλαν στὴν Μακεδονία καὶ δὲν βάσιζαν τὶς ἀναφορὰς τους ἀποκλειστικὰ σὲ βουλγαρικὰς πηγές. Συνηθέστερα βασίζονταν, μεταξὺ ἄλλων, σὲ τουρκικὰς πηγές· εἶχαν βεβαίως καὶ τοὺς δικούς τους πληροφοριοδότες, οἱ ὅποιοι δὲν διακρίνονταν πάντοτε γιὰ τὴν ἀξιοπιστίαν τους. Οἱ προξενικὲς ἐκθέσεις εἶχαν, εἶναι ἀλήθεια, πολλὰ σφάλματα. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες ἱστορικοὶ θὰ διαπιστώνουν βέβαια τὰ σφάλματα, τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς ὑπερβολὰς τους, ἀλλὰ δὲν θὰ τὶς καταδικάζουν ἐξ ὀλοκλήρου, ὅπως ἔκαναν οἱ Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Γιατί, ἂν καὶ γραμμένες σὲ ἀνιαρὸ καὶ περὶ ὕψους, παρουσιάζουν ὥστόσο τὰ μεγάλα κατορθώματα τῶν μοιραίων ἐκείνων ἐτῶν, κατορθώματα, πού, κατὰ τὴ γνώμην μου, ἦσαν ἐξ ἴσου μεγάλα, ἂν ὅχι μεγαλύτερα ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ 1821, ὅταν ἡ στάση τῆς Εὐρώ-

πης ήταν λιγώτερο δυσμενής για τις ελληνικές διεκδικήσεις.

Κατά τη διάρκεια του Μακεδονικού Ἀγώνος οἱ Ἕλληνες ἔπρεπε ἀναγκαστικά νὰ ἀποκρύπτουν τὰ σχέδια καὶ τὶς ἐπιτυχίες τους. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ὅταν ἤδη καθυστερημένα ἀνέλαβε δράση, ἐνθαρρύνοντας τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ὠρισμένων ὀψοκίνδυνων Ἑλλήνων, ἔπρεπε νὰ μένῃ στὰ παρασκήνια. Ὅταν ὁ Βρετανὸς ὑπουργὸς τῆς ἐπέστησε τὴν προσοχὴ στὸ θέμα τῶν ἀνταρτῶν, ἐδήλωσεν ὅτι εἶχε πληροφορίες περὶ λαθρεμπόρων καπνοῦ στὸν Παγασητικὸ Κόλπο καὶ ὑποσχέθηκε νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις, οἱ ὁποῖες βέβαια δὲν θὰ κατέληγαν σὲ τίποτε, ἐνῶ συγχρόνως εἶχεν ἔτοιμο ἕνα μεγάλο κατάλογο ἀπὸ βουλγαρικὲς ὁμότητες ὡς ἀπάντηση στὶς κατηγορίες ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Θεοτόκης, ὁ Σκουζές, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναγάγει τὴν ἀσυνέπεια σὲ ἀρετὴ, καὶ ὁ Μπαλτατζῆς ὑπερήσπιζαν τὸν ἑαυτό τους μὲ ἱκανότητα καὶ συχνὰ ἔβγαιναν νικηταὶ στὶς διπλωματικὰ ἀψιμαχίες. Ἀλλὰ πενήντα χρόνια ἀργότερα τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Ὁ μεγάλος ἀγὼν κατέληξε σὲ νίκη τὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπετεύχθη, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔπαιξαν τὸν ὅλο τους σ' αὐτόν, ἀπετέλεσαν ἀξιόλογα ὑποκείμενα ἱστορικῆς ἐρεύνης, πὺ ἀνθεῖ σ' αὐτὸ τὸ Ἰνστιτούτο, τοῦ ὁποίου οἱ μακεδονικὲς ἐκδόσεις συμπληρῶνουν τὴν εἰκόνα τῶν ἀποφασιστικῶν ἐκείνων γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἑτῶν. Ἦταν πράγματι μεγάλο εὐτύχημα, ὅτι ἡ Πηνελόπη Δέλτα, ὅπως μᾶς ἀπέδειξε μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ διάλεξί του ὁ κύριος Λαοῦρδας, εἶχε τὴν ὥραία ἰδέαν νὰ πείσῃ μερικὲς μεγάλες μορφὲς τοῦ Ἀγῶνος, ὅπως τὸν Καραβαγγέλη, τὸν Δικάννυμο καὶ τὸν Παπατζαντεῖα, νὰ διηγηθοῦν τὴν ἱστορίαν τους. Καὶ εἶναι ἐπίσης μεγάλο εὐτύχημα, ὅτι ὁ κύριος Μόδης ἔγραψε τόσο πολλὰς θαυμάσιες ἐργασίες, οἱ ὁποῖες ξαναζωντανεύουν στὰ μάτια μας τὴν ἐποχὴ καὶ μᾶς δίνουν τόσο ζωηρὰ τὴν εἰκόνα πολλῶν ἀπὸ ἐκείνους, πὺ πῆραν μέρος στὸν Ἀγῶνα.

Οἱ κάπως κουραστικὲς καὶ πεζὲς κυανὲς βίβλοι δὲν μποροῦν βέβαια νὰ συγκριθοῦν μὲ αὐτὲς τὶς τόσο ζωντανὲς ἑλληνικὲς πηγές. Ἀλλὰ στὶς ξηρὲς καὶ πολὺ λίγο φιλικὲς σελίδες τους ἀποκαλύπτουν τοῦλάχιστον τὴν αὐξανόμενη ἐπιθετικότητα τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Καραβαγγέλης, δὲν θὰ εἶχε τόσο πολὺ παραταθῇ, ἂν εἶχε ἀρχίσει νωρίτερα. Ἡ στατιστικὴ εἰκόνα, τὴν ὁποία ἐπιμελῶς συνέτασσε κάθε μῆνα τὸ Βρετανικὸ προξενεῖο τῆς Θεσσαλονίκης, ἂν καὶ ὄχι ἀκριβὲς σὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες, δείχνει ἀρκετὰ καθαρὰ σὲ ποιά σημεῖα ἀνελήφθη ὁ Ἀγὼν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν καθ' αὐτὸ συμπλοκῶν. Γνωρίζω βεβαίως ὅτι ἡ νίκη ἢ ἡ ἥττα δὲν ἐξηρτάτο ἀποκλειστικά ἀπὸ τὶς ἀπώλειες, τὶς προκαλούμενες εἴτε τὶς ὑφιστάμενες· νικητρία ἦταν ἡ ἀνταρτικὴ ὁμάδα, πὺ μποροῦσε νὰ κινῆται εὐκόλα σὲ μιὰ μεγάλῃ περιοχῇ, ἐνῶ συγχρόνως διατηροῦσε τὶς ἐπαφές της, ἀπέφευγε τὶς συγκρούσεις, ἐκτὸς ὅταν ἦταν ἀναγκαῖες, γιὰ νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν

τομέα τῆς δράσεώς της, προσεταιριζόταν τοὺς κατοίκους καὶ τοὺς προφύλαγε ἀπὸ ἐπανειλημμένους ἐκφοβισμούς. Γνωρίζω ἐπίσης ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀντίρ-
τες εἶχαν μεγάλη ἐπιτηδειότητα νὰ φέρουν τοὺς Βουλγάρους ἀντιμέτωπους
μὲ τὰ τουρκικὰ στρατεύματα, κάνοντας μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἰκονομία στὸ
δικό τους μπαρουτί. Καὶ γνωρίζω ἀκόμα ὅτι μιὰ πολὺπλοκη ὁργάνωση ἀ-
μάχων ἐργαζόταν ἀθόρυβα καὶ ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τὰ παρασκήνια. Αὐτὰ
καὶ ἄλλα λεπτότερα σημεῖα σπανίως ἀναφέρονται στὶς βρετανικὲς ἐκθέσεις,
οἱ ὁποῖες πολὺ ὠμὰ ἀξιολογοῦν τὶς ἐπιχειρήσεις ἀνάλογα μὲ τὸ μέγεθος
τῶν ἀπωλειῶν. Παρ' ὅλα ταῦτα μέσα στὶς βρετανικὲς κυανὲς βίβλους
μπορεῖ κανεὶς μὲ τὴν πρώτη ματιὰ νὰ δῇ ποιά ἦταν τὰ πεδία δράσεως
τῶν Ἑλλήνων ἀνταρτῶν καὶ νὰ πληροφορηθῇ πῶς συνεκροτοῦντο οἱ ἀν-
ταρτικὲς δμάδες, καθὼς καὶ τὶς κινήσεις τους διὰ μέσου τῶν συνόρων.

Ἄλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον σχετικὰ μὲ τὶς κυανὲς βίβλους εἶναι ὅτι δὲν
περιέχουν ὅλες τὶς ἐκθέσεις, ποὺ ἔφθιναν στὴν Βρετανικὴ Κυβέρνηση,
καὶ ἀκόμη περισσότερο ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐκθέσεις, ποὺ
περιέχονται μέσα στὶς κυανὲς βίβλους, ἔχουν περικοπῇ. Στὶς ἐπίσημες δη-
μοσιεύσεις της ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνηση ὄχι μόνον δὲν ὑπερτιμοῦσε τὴν
ἐλληνικὴν προσπάθεια, ἀλλὰ σκοπίμως τὴν ὑπεβίβαζε. Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ
φαίνεται καθαρὰ σὲ ἓνα ἔγγραφο τῆς ὁγδοῆς Αὐγούστου 1907 τοῦ Sir Ed-
ward Grey πρὸς τὸν Sir Francis Elliot. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ εἶναι ἀπάντη-
ση σὲ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις Βρεττανοῦ πρεσβευτοῦ, διὰ τῆς ὁποίας
αὐτὸς διεβίβαζε στὸν Grey πρόταση τοῦ Θεοτόκη γιὰ μιὰ ἐπίσημην συμφω-
νία μὲ τὴν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ. Ὁ Θεοτόκης, φαίνεται, εἶχε συζητήσει τὴν
πρόταση αὐτὴ μὲ τὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ τὴν εἶχε ἀποκρῦψει ἀπὸ
τὸ ὑπουργικὸ του συμβούλιο. Ἡ πρόταση ἀποσκοποῦσε στὸ ἐξῆς· ἐπὶ
τῇ διαλύσει τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας «σὲ δυὸ χρόνια ἢ καὶ σὲ πε-
νήντα» οἱ Σύμμαχοι τῆς Ἑλλάδος θὰ τῆς ἐξασφάλιζαν τὴν ἱκανοποίηση
τῶν διεκδικήσεών της, θὰ τῆς παραχωροῦσαν τὴν Ἡπειρο καὶ δὲν θὰ ἐμ-
πόδιζαν τὸν δρόμο της πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολη. Εἰς ἀντάλλαγμα ἡ
Ἑλλὰς προσεφέρετο νὰ βελτιώσῃ τὸ ναυτικὸ της καὶ νὰ θέσῃ τοὺς λιμένες
της στὴν διάθεση τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων. Σ' αὐτὸ εἰδικὰ τὸ ἐπεισόδιο τὰ
ἀνέκδοτα βρετανικὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἐλπίζω σύντομα νὰ κάνω γνωστά,
ὀίχουν καινούργιο φῶς. Ἄλλ' αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ εἶναι ἡ βρε-
τανικὴ ἀπάντησις. Ἀφοῦ ἐτόνισεν ὅτι ἡ Βρετανία δὲν συνάπτει μυστικὰς συμ-
φωνίας, ὁ Grey ἀπήντησε στὸν ὑπαινιγμὸ τοῦ Θεοτόκη, ὅτι ἡ Βρετανία ἔχει
ἐγκαταλείψει τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἐξῆς· «Ὁ κύριος Θεοτόκης τελεῖ ἀναμφιβό-
λως ἐν γνώσει τοῦ γεγονότος, ὅτι, ἐὰν καθίστατο εὐθὺς γνωστὸν εἰς τὴν Με-
γάλῃν Βρετανίαν πόσον ἐξέχοντα ὅλον ἔχει ἐσχάτως διαδραματίσει τὸ ἑλλη-
νικὸν στοιχεῖον εἰς τὴν δημιουργίαν ταραχῶν ἐν Μακεδονίᾳ, τὸ γεγονὸς τοῦ-
το θὰ προεκάλει ὁδυνῆρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν βρετανικὴν κοινὴν γνώμην,

ή οποία πιθανόν να είχε αντίκτυπον επί των πολιτικών σχέσεων των δύο χωρών· και ή Αὐτοῦ ἔξοχότης θά ἔχει βεβαίως παρατηρήσει ὅτι ή Κυβέρνησις τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὅταν ἐκλήθη νά παράσχει ἀριθμούς εἰς τὸ Κοινοβούλιον ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐν Μακεδονίᾳ βιαιότητας, ἀπέφυγε μέχρι σήμερον νά προσδιορίσῃ τὸ μεγάλο ποσοστὸν ἐξ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς τὴν δράσιν τῶν Ἑλλήνων ἀνταρτῶν».

Οἱ παραλείψεις αὐτῆς τῶν κυανῶν βίβλων δὲν ἐξέπληξαν ἕναν ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους συνεργάτες τους, τὸν Sir Alfred Windham Graves, ὁ ὁποῖος διεδέχθη τὸν γηραιὸ Sir Alfred Biliotti ὡς Βρεττανὸς γενικὸς πρόξενος ἐν Θεσσαλονίκῃ κατὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1903. Ἐνῶ εὐρίσκετο μὲ ἄδεια στὴν Ἀγγλία, τοῦ ἔγινε σύστασις νά μειώσῃ τὴν δξυτήτα τῶν ἐκθέσεων του. Στὰ ἀπομνημονεύματά του μᾶς λέγει· «Δὲν ἠδυνάμην νά συμμορφωθῶ πρὸς τὴν σύστασιν αὐτήν καὶ ἐσυνέχισα νά ἀναφέρω ἀναμφισβήτητα γεγονότα, εὐθύς ὡς περιέπιπτον εἰς τὴν ἀντίληψίν μου, ἂν καὶ ἐγνώριζον ὅτι αἱ ἐκθέσεις μου, ἐὰν δὲν ἀπεισιπῶντο ὀλοσχερῶς, θά ὑφίσταντο τοῦλάχιστον σημαντικὸν ἀκρωτηριασμὸν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των εἰς τὰς κυανὰς βίβλους, ἐφ' ὅσον δὲν ἦτο κατάλληλος ή στιγμή νά ἐξαφθῇ ή κοινὴ γνώμη μὲ τοιαύτας ἱστορίας φρίκης, ὅταν ή Ἀγγλία δὲν ἦτο διατεθειμένη νά ἀκολουθήσῃ μίαν ἰσχυρὰν γραμμὴν ἐν Μακεδονίᾳ, ὡς εἶχε πράξει εἰς τὴν Κρήτην μερικὰ ἔτη ἐνωρίτερον.»

Ὡς πρὸς τίς παραλείψεις τῶν κυανῶν βίβλων δὲν εἶμαι εἰς θέσιν πρὸς τὸ παρὸν νά καθορίσω ἀκριβῶς τὴν ἔκτασίν τους, γιατί δὲν ἔχω ἀκόμα τελειώσει τὸ ἐπίπονο ἔργο τῆς συγκρίσεως τῶν δημοσιευθέντων ἔγγραφων πρὸς τὰ πρωτότυπά τους. Ἐχῶ σχηματίσει ὁμως τὴν ἐντύπωση, ὅτι οἱ παραλείψεις μετριάζουν ὄχι μόνον τὴν ἑλληνικὴν δράσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐστηρὰ μέτρα τῶν Τούρκων. Σὲ ὅ,τι ἀφορῶσε τοὺς Τούρκους ή Βρεττανικὴ Κυβέρνηση βρισκόταν σὲ δίλημμα. Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη Δύναμις προσέτρεπε τὸν Σουλτάνο νά ἐξοντώσῃ τίς ἀνταρτικὰς ομάδες. Ὅταν ὁμως ὁ Τούρκος ἀποφάσισε νά ἐπέμβῃ στὴν πράγματι δύσκολη κατάσταση, οἱ μέθοδοί του ἦταν τέτοιες, ὥστε νά ἀποτελοῦν δυσφήμιση γιὰ τοὺς συμβούλους του, καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο ή καταδικαστικὴ γιὰ τίς τουρκικὰς μεθόδους κριτικῇ τοῦ Graves ἀποσιωπήθηκεν ἐντελῶς στὶς κυβερνητικὰς δημοσιεύσεις.

Ἀκόμα μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τίς προξενικὰς ἐκθέσεις ἔχουν τὰ πρακτικὰ τοῦ Foreign Office, τὰ σχετικὰ τόσο μὲ τὰ δημοσιευθέντα, ὅσο καὶ μὲ τὰ μὴ δημοσιευθέντα ἔγγραφα. Τὰ πρακτικὰ αὐτὰ ἐπιβεβαιώνουν τὴν σύγχρονὴ ἑλληνικὴ ἄποψη, ὅτι ή ἑλληνικὴ ὑπόθεση εἶχε πολὺ λίγες συμπάθειες στὸ Westminster. Ὅταν ὁ πρόξενος Heathcote ἀνέφερεν ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τίς μεγάλες ἀπώλειες τῶν Ἑλλήνων ἀνταρτῶν κοντὰ στὴ Λόδονισα στὶς 29 Ἰουλίου τοῦ 1907, ἕνας ἐνθουσιώδης sportsman ἔγραφε «Καλὸ κυνήγι!». Ἐπὶ μιᾷ ἀναφορᾷ τοῦ Merlin, προξένου στὸ Βόλο, ή ὁποία περιεῖχε μερικὰς

σωστὲς παρατηρήσεις σχετικὰ μετὰ τὴν ἑλληνικὴν πολιτικὴν, ἔχομε τὸ ἑξῆς σχόλιο· «Δυστυχῶς οἱ Ἕλληνες ἔχουν πλήρη γνώσιν τοῦ πόσον ἐπιτυχὴς ὑπῆρξεν εἰς τὸ παρελθόν ἡ πολιτικὴ των τοῦ διὰ τῆς βίας ἐπιβαλλομένου Ἑλληνισμοῦ... Ἡ πολιτικὴ αὕτη συνεχίζεται, ἂψ' ὅτου οἱ Βοίλγαροι καὶ οἱ Κουτσόβλαχοι ἤρχισαν νὰ ἐπαναστατοῦν ἐναντίον τῆς τυραννίας τοῦ Πατριαρχείου...» Καὶ συνεχίζει· «Μία ἰσχυρὰ Βουλγαρία εἶναι ὁ καλύτερος φραγμὸς διὰ τὴν ὤψικὴν ἐξάπλωσιν πρὸς τὸν Βόσπορον καὶ τὸ Αἰγαῖον... Εἰς μίαν μακρὰν συνομιλίαν μου μετὰ τοῦ κυρίου Bouchier, ἀνταποκριτοῦ τῶν Times εἰς τὰ Βαλκάνια, οὗτος ἐξέθεσε σαφέστατα τὰς περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀνεπτύχθη ἡ ἑλληνοβουλγαρικὴ διαμάχη... Ἐπέμεινεν εἰς τὸ σημεῖον, ὅτι εἴχε γίνεαι πολὺ ὀλίγον ἀντιληπτὸν ἢ πιστευτὸν τὸ πόσον τεραστία ἦτο ἡ ὑπεροχὴ τοῦ βουλγαρικοῦ στοιχείου ὑπεράνω παντὸς ἄλλου εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν...» καὶ τὸ σχόλιον συνεχίζεται ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα εἰς μερικὰς σελίδες. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν οἱ ἄλλοι πρακτικογράφοι δὲν ἦσαν τόσο ἐξοργιστικοί· ὁ Sir Charles Hardinge, ἂν καὶ ὄχι φιλέλλην, προσέθεσέ τὴν ἑξῆς σημείωσιν· «Ἐγνώρισα τὸν κύριον Bouchier εἰς τὴν Σόφειαν ὡς τὸ φερέφωνον τοῦ πρίγκιπος Φερδινάνδου καὶ δὲν πρέπει νὰ δίδεται οὐδεμία πίστις εἰς τὰς ἀπόψεις του, αἱ ὁποῖαι εἶναι βουλγαρικώτεραι τῶν βουλγαρικῶν».

Τὰ πρακτικὰ τοῦ Foreign Office εἶναι γιὰ ἄλλον λόγον ἀποκαλυπτικά. Δείχνουν ἄρκετὰ καθαρὰ ὅτι τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα ἀποτελοῦσεν ἓνα δευτερεῦον μὲν, ἀλλὰ ἄρκετὰ ἐνοχλητικὸ ἀγκάθι. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἑτῶν αὐτῶν ἡ Ἀγγλία ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τῆ θέσης τῆς ἡμιαπομονώσεως πρὸς μίαν ἄλλην, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ σύμμαχοί της ἦσαν μᾶλλον προκαθωρισμένοι. Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς ἦταν στενὰ συνδεδεμένη μετὰ τὴν μεταβολὴ τῆς αὐστριακῆς πολιτικῆς. Στὰ 1895 ἡ Ἀγγλία ἀρνήθηκε νὰ ἀνανεώσῃ τὴν Μεσογειακὴ Συνεννόησιν ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς Αὐστρίας. Λίγο ἀργότερα ἡ Αὐστρία συνῆψε τὴν δεκαετὴν συμμαχίαν της μετὰ τὴ Ῥωσίαν, μία ἐπισφαλὴς ὑπόθεσις, ἡ ὁποία παρ' ὅλα ταῦτα ὠδήγησε στὶς προτάσεις τῆς Βιέννης καὶ στὸ Πρόγραμμα Mürzsteg τοῦ 1903. Ἡ συνθήκη αὕτη, ὅσο διήρκεσε, ἀπήλλαξε τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴ Γαλλίαν ἀπὸ τὴν εὐθύνην τῆς ἀμέσου διαχειρίσεως τῶν πραγμάτων τῆς Ἑγγὺς Ἀνατολῆς. Ἐνεπιστεύθησαν στὴν Αὐστρίαν καὶ στὴν Ῥωσίαν κατὰ μέγα μέρος τὸ ἀντιπαθὲς ἔργον, νὰ πιέζον τὸν Σουλτάνον γιὰ μεταρρυθμίσεις, ἐπιφυλασσόμενες τὸ δικαίωμα νὰ κάνουν τίς δικῆς τους προτάσεις στὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀπετύγχανε τὸ πρόγραμμα Mürzsteg, δικαίωμα, τὸ ὁποῖον πράγματι ἤσκησαν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς κοινοβουλευτικῆς γνώμης, ἂν καὶ μετὰ μεγάλη ἐπιφύλαξιν, ζητώντας πάντοτε τὴν γνώμην τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συναυλίας. «Ἐὰν ἀποχωρισθῶμεν ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Συναυλίαν, ἔγραφεν ὁ Grey, καὶ προσπαθῶμεν νὰ ἐνεργήσωμεν κεχωρισμένως, δὲν θὰ ἐπιλύ-

σωμεν τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα· θὰ ἀνακινήσωμεν τὸ Τουρκικὸν ζήτημα » Ἄπο μὴν ἄποψη ἡ Εὐρωπαϊκὴ Συναυλία ἦταν περίπου πλήρης καὶ ὅμως ἦταν ὅλως διόλου ἄχρηστη ὅσον ἀφοροῦσε τὴν Μακεδονίαν. Αὐτὸ ἦταν τὸ παράδοξο. Ἦταν περίπου πλήρης, γιατί, ἐκτὸς τῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Κωνσταντινούπολη, οἱ Δυνάμεις ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον σύμφωνες, ἦσαν ὅλες ἀποφασισμένες νὰ διατηρήσουν τὸ status quo. Ὁ Lamsdorf ἐπὶ τῇ προόψει τῆς ὥσικῆς θέσεως στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ ἦταν προετοιμασμένος νὰ συγκρατήσῃ τὴ Βουλγαρία. Ὑπῆρχε πράγματι φόβος, ὅτι οἱ Βούλγαροι θὰ προκαλοῦσαν τὴν ἐπέμβαση τῆς Ῥωσίας, ἀλλὰ ἐσωτερικὲς διαφωνίαι, ἡ δειλία τοῦ πρίγκιπος Φερδινάνδου καὶ πάνω ἅπ' ὅλα ἡ ἔλλειψη στρατιωτικῆς προπαρασκευῆς ἀπέτρεψαν τὴν τροπὴ αὐτῇ τῶν πραγμάτων, ἔως ὅτου ἔγινε φανερὸ ὅτι οἱ Βούλγαροι δὲνμποροῦσαν νὰ ὑπολογίσουν στὴ βοήθεια τῆς Ῥωσίας, ἡ ὁποία εἶχε τότε ἐμπλακὴ σὲ πόλεμο μὲ τὴν Ἰαπωνίαν. Ὅλα αὐτὰ εἰσοοῦσαν τὴν ὑπαρξὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συναυλίας. Ἀλλὰ, ὅπως ὁ Grey ὡμολόγησε στὴν Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων τὴν πέμπτη Φεβρουαρίου τοῦ 1908, ἡ Συναυλία ἐστερεῖτο ζωτικότητος καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ διαλυθῇ ἐξ αἰτίας τῆς ἀποτυχίας της. Παρ' ὅλα ταῦτα ἡ Ἀγγλία συνέχισε τὴν προσπάθειά της πρὸς διατήρησιν τῆς Συναυλίας, γιατί φοβόταν μήπως μείνῃ ἀπομονωμένη στὰ Βαλκάνια.

Ἐξω ἀπὸ τὰ Βαλκάνια ἡ Εὐρωπαϊκὴ Συναυλία δὲν ὑφίστατο. Ἡ Ῥωσία, παρὰ τὴν συνεννόησίν της (Entente) μὲ τὴν Αὐστρίαν, ὑπολόγιζε πολὺ στὴν συμμαχίαν της μὲ τὴ Γαλλίαν. Ἡ Γαλλία, ἐν ὅψει τῆς γεωμανικῆς πολιτικῆς, κατέβαλλε κάθε προσπάθεια νὰ ἀμβλύνῃ τὴς διαφορὰς της μὲ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἡ Βρετανία μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἀγγλογερμανικῶν διαπραγματεύσεων, ἐπιθυμῶντας νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συμμαχίαν τῆς Ἰαπωνίας καὶ νὰ βελτιώσῃ διὰ τῆς Γαλλίας τὴς σχέσεις μὲ τὴ Ῥωσίαν, χωρὶς νὰ ἐχχνᾷ καὶ τὴν ἀπειλὴ τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ, πλησίαζε ὅλο καὶ περισσότερο πρὸς τὴ Γαλλίαν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι παρὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συναυλίας στὴν Ἑγγὺς Ἀνατολὴ οἱ Δυνάμεις κατὰ τὴς διαπραγματεύσεις τοὺς γιὰ τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα ἐλάμβαναν πάντοτε ὑπ' ὄψιν καὶ τὴς ἐκτὸς τῆς Συναυλίας συμμαχίας τοὺς. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται πράγματι ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν δημοσιευθέντων βρετανικῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὰ αἶτια τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Ὁ πέμπτος τόμος τῆς συλλογῆς αὐτῆς ἀναδημοσιεύει ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ ὕλικου τῶν κυανῶν βιβλίων, ἀλλὰ καὶ ἕνα μεγάλον μέρος τοὺς παραλείπει, ἰδιαίτερος δὲ τὰ πρακτικὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὑπογραμμίζουν τὴν ὑπαγωγὴ τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος σὲ διαφόρους λόγους σκοπιμότητος. Ἄς φέρω μερικὰ παραδείγματα. Σχολιάζοντας ὥρισμένα δημοσιεύματα τοῦ ὥσικου τύπου, τὰ ὁποῖα ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ Προγράμματος Mürzsteg καὶ κατὰ τῆς παραχωρήσεως στὴν Αὐστρίαν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπεκτάσεως τῶν σιδηροδρόμων μέχρι

τῆς Μητροβίτσας, ὁ Sir Charles Hardinge ἔγραφε· «Ἡ αὐстроρωσικὴ σύγκρουσις ἄρχεται τῶρα εἰς τὰ Βαλκάνια καὶ δὲν θὰ ἐνοχληθῶμεν ὑπὸ τῆς Ῥωσίας ἐν Ἀσίᾳ». Καὶ μερικὲς μέρες ἀργότερα (ὑπέθετεν ὅτι ἡ Γερμανία εἶχεν ἐνθαρρύνει τὴν Αὐστρία στὸ σχέδιό της περὶ σιδηροδρομικῆς παραχωρήσεως) ἔγραφε· «Ἡ πρᾶξις τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γερμανίας θὰ ὠθήσῃ τὴν Ῥωσία νὰ βασιζέται εἰς τὸ μέλλον ὅλον καὶ περισσότερον εἰς ἡμᾶς. Κατὰ τὴν γνώμην μου τοῦτο δὲν θὰ εἶναι κακόν». Τὸ Foreign Office σὲ κάθε προσπάθειά του νὰ εὐρύνῃ τὸν ὁρίζοντα τῶν μεταρρυθμίσεων στὰ τρία βιλαέτια πρόσεχεν ἰδιαιτέρως νὰ μὴ προκαλέσῃ τὴ δυσαρέσκεια τῆς Ῥωσίας καὶ ἤλιπεν ἀκόμα ὅτι μιὰ γαλλορωσοαγγλικὴ συνεννόηση θὰ μπορούσε νὰ προαγάγῃ τὶς μεταρρυθμίσεις καλύτερα παρὰ ἡ αὐτρορωσικὴ συμμαχία, ἡ ὁποία ἐνεργοῦσεν ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν Δυνάμεων. Πρακτικὰ, ἀναφερόμενα στὶς βρετανικὰς προτάσεις περὶ μεταρρυθμίσεων, τῆς τετάρτης Ἀπριλίου 1908 ἀναφέρουν τὰ ἑξῆς· «Ἐὰν ὁ κύριος Isvolsky ἔχει ἀρκετὸν θάρρος, θὰ πρέπει νὰ λάβωμεν τὴν γερμανικὴν συναίνεσιν διὰ τὰς προτάσεις ταύτας καὶ νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν, διασκεδάζοντες οὕτω τοὺς γερμανικοὺς φόβους περὶ μιᾶς γαλλορωσοαγγλικῆς συνεννοήσεως εἰς τὴν Ἑγγὺς Ἀνατολήν». Ἄλλα πρακτικὰ ἀναφέρουν· «Οἱ Γερμανοὶ θὰ ὑποχωρήσουν, ἐὰν ὁ Isvolsky κρατήσῃ σθεναρὰν στάσιν».

Ἐν γένει ἡ Βρετανία εὗρισκε μεγαλύτερη ὑποστήριξιν ἀπὸ τὴ Ῥωσία παρὰ ἀπὸ τὴ Γαλλία, παρὰ τὴν πίεσιν πὺν ἀσκοῦσεν ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως τὸ Ἠνωμένο Σοσιαλιστικὸν Κόμμα, τὸ ὁποῖο εὐνοοῦσε τὴν βρετανικὴν πολιτικὴν ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος. Οἱ Γάλλοι δὲν ἦσαν πρᾶγματι πάντοτε ἐξυηρητικοί. Ἀντιθέτως οἱ Ἀγγλοὶ φρόντιζαν πάρα πολὺ νὰ μὴ δύνουν ἀφορμὴ παραπόνων στοὺς Γάλλους. Ὅταν ἡ Γαλλία χρειάστηκε τὴν βρετανικὴν ὑποστήριξιν γιὰ τὰ σχέδια τοῦ Fournier σχετικὰ μετὰ τὸ ἑλληνικὸ ναυτικὸ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1907, ἡ Βρετανία συνεφώνησε νὰ τὴν παράσχῃ, μολοντὶ ἡ γνώμη της ἦταν ὅτι ἓνα ἀναδιωργανωμένο ἑλληνικὸ ναυτικὸ θὰ προξενούσε περισσότερη σκοτούρα παρὰ ὠφέλεια. Ὅταν ἀκολούθως ὁ Θεοτόκης ἄλλαξε γνώμην γιὰ τὸ ναυτικὸ πρόγραμμα τοῦ Fournier, τὸ Foreign Office, πληροφορούμενο ὅτι ὁ Ἑλλήν πρωθυπουργὸς εἶχε μερικὰς τυπικὰς συναντήσεις μετὰ τὸν Captain Troubridge, ἀρχηγὸ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ ναυάρχου Drury, τρομοκρατήθηκε, γιὰτὶ φοβήθηκε μήπως ἡ ἀλλαγὴ τῆς στάσεως τοῦ Θεοτόκη ἀποδοθῇ ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν σὲ μακριαβελικὰ σχέδια τῶν Βρεττανῶν.

Ἡ γενικὴ αὕτὴ κατάστασις, τὴν ὁποίαν περιέγραψα, ἔτεινε στὸ ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἑλλήνες ἀπομονωμένους καὶ φυσικὰ προκάλεσε μεταξὺ τους ἓνα αἰσθημα ἀπογοητεύσεως. Ἡ κατάστασις ὅμως δὲν ἦταν πέρα γιὰ πέρα ἀπογοητευτικὴ, γιὰτὶ συγχρόνως ἀναχαίτιζε καὶ τὴ Βουλγαρίαν καὶ τὴν ἡμύδιζε νὰ κινηθῇ ἐναντίον τῆς Τουρκίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο δίδονταν

στην Ἑλλάδα ἡ εὐκαιρία νὰ προβῇ σὲ δύο ἀπαραίτητες ἐνέργειες, πρῶτον ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους τὸ προβάδισμα στὴν Μακεδονία καὶ δεύτερον νὰ βελτιώσῃ τὸ ἑλληνικὸ ναυτικὸ καὶ τὸ στρατό, οὕτως ὥστε, ὅταν οἱ συνθήκες θὰ ἦταν εὐνοϊκώτερες, νὰ μπορέσῃ νὰ παίξῃ σημαίνοντα ρόλο στὴν λύση τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος. Οἱ ἐπιτεῦξεις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν περίοδο αὕτη, ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψιν τὶς δυσκολίες, τὶς ὁποῖες ἀντιμετώπιζε, ἦταν πράγματι ἀξιοσημείωτες. Ἡ Ἑλλὰς ἦταν μιὰ μικρὴ χώρα 2.600.000 ψυχῶν, οἱ νέοι τῆς μετανάστευαν στὴν Ἀμερική μὲ ἀναλογία 2.500 ἀνθρώπων κατὰ μῆνα· ἡ εἰσροὴ ἄνω τῶν 20.000 προσφύγων ἀπὸ τὴν Βουλγαρία καὶ τὴν Ἀνατολικὴ Ῥουμυλία ὑπαγόρευσε τὴν ἀνάγκη τῆς ἰδρύσεως πέντε νέων κωμοπόλεων, οἱ ὁποῖες στοίχισαν πάνω ἀπὸ 12 ἑκατομμύρια δραχμές. Ἐνα μεγάλο μέρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς ἐπῆγαινε πρὸς ἐξόφληση τοῦ εἰς χρυσὸν χρέους τῆς, τὸ ὁποῖον ἦταν ὑπὸ τὸν ἐλεγχὸ τῆς Διεθνοῦς ἐπιτροπῆς οἰκονομικοῦ ἐλέγχου. Ἐχρειάζοντο χρήματα γιὰ τὴν ἐπέκταση τῶν σιδηροδρόμων, γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς μὲ σύγχρονα Μάνλιχερ ὅπλα καὶ μὲ γαλλικὰ Schneider πυροβόλα τῶν 7.5 χιλ. καὶ γιὰ νὰ βελτιώσῃ τὸ ναυτικὸ τῆς, ποὺ ἦταν μικρὸ καὶ σχεδὸν ἀπαρχαιωμένον. Ἡ στρατηγικὴ καὶ ἡ ἐνδεχομένη στρατιωτικὴ σπουδαιότης τῆς εἶχεν ὑποτιμηθῇ ἀπὸ ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ ὠρισμένους εἰδικούς, ὅπως ὁ ναύαρχος Fournier, τὰ σχέδια τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν βρῆκαν εὐνοϊκὴ ἀνταπόκριση στὴν Ἑλλάδα. Ἡ δυνατότης οἰκονομικῶν συναλλαγῶν καὶ διπλωματικῶν ἐπαφῶν τῆς Ἑλλάδος ἦταν πολὺ περιορισμένη· ἡ ἀξία τῆς ὡς συμμάχου δὲν εἶχεν ἀναγνωρισθῇ καὶ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ἀναλάβῃ μετὰ τὴν ἡττὰ τοῦ 1897. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς οἱ διεκδικήσεις τῆς ἐπὶ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἡπείρου εὗρισκαν πολὺ λίγους ὑποστηρικτὲς στοὺς εὐρωπαϊκοὺς κύκλους. Οἱ εὐρωπαϊκὲς κυβερνήσεις, μηδεμίαν ἐξαιρουμένης, ἔβλεπαν μὲ δυσαρέσκεια τὶς ἑλληνικὲς ἐνέργειες στὶς ἐν λόγῳ περιοχάς. Παρ' ὅλα ταῦτα χάρις στὴν ἐπιδειχθεῖσα ἐξαιρετικὴ ἀτομικὴ πρωτοβουλία ἡ Ἑλλὰς μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕναν ἀμυντικὸ ἀγῶνα στὴν Μακεδονία καὶ νὰ προχωρήσῃ καὶ σὲ ἐπιθετικὸ ἀκόμα, ἀποτρέποντας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν ὀριστικὴ ἀπώλεια τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἔμελλε τελικὰ νὰ προσαρτήσῃ σὲ εὐνοϊκώτερους καιροὺς, ἀλλὰ μόνο μετὰ ἀπὸ τρεῖς μεγάλους πολέμους, μὲ τὶς συνθήκες τοῦ Βουκουρεστίου καὶ τοῦ Neilly.

Σχετικὰ μὲ τὶς ἐπιθετικὲς ἐνέργειες τῶν Ἑλλήνων στὴν Μακεδονία οἱ βρετανικὲς πηγὲς παρέχουν μιὰ σχετικῶς λεπτομερῆ εἰκόνα. Παρέχουν ἐπίσης σημαντικὰς πληροφορίες γιὰ τὴ σερβικὴ προσπάθεια καὶ γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ τὰ στρατιωτικὰ μέτρα τῶν ἐντοπίων Τούρκων. Κυρίως ὅμως δείχνουν πολὺ καλὰ τὸ μέγεθος τῆς βουλγαρικῆς πίεσεως, ἐξηγῶντας συγχρόνως καὶ τοὺς λόγους, γιατί ἡ πίεσις αὕτη δὲν μπόρεσε νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ

ἀποβῇ περισσότερο ἀποτελεσματικὴ ἀπ' ὅ,τι πράγματι ἦταν. Παρέχουν μὲ δυὸ λόγια μὰ πολὺ σαφῇ καὶ λεπτομερῇ ἐπισκόπηση τῶν γεγονότων στὰ τρία βιλαιτία, τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῶν Σκοπίων. Ὡς πηγὲς τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἔχουν καθ' ἑαυτὰ ἀξία, γιατί παρέχουν τὸ εἰς χεῖρας τῶν Βρεττανῶν πληροφοριακὸ ὕλικὸ καὶ τὴν ἐρμηνεία, ἥ ὁποία ἐδόθη στὸ ὕλικὸ αὐτὸ ἀπὸ τὴν Βρετανικὴ Κυβέρνηση, πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν βεβαίως ἀναπόσπαστο μέρος τῆς ἱστορίας τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος. Ἀλλά, ἂν τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ἔχουν τίποτε νὰ προσθέσουν στὰ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ἂν παρέχουν ἀκριβεῖς πληροφορίες, εἶναι πολὺ δύσκολο ν' ἀπαντήση κανεὶς. Μπορῶ ὥς τόσο νὰ κάνω ὀρισμένες παρατηρήσεις.

Μέχρι τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1903, ὅταν ὁ Biliotti ἦταν γενικὸς πρόξενος στὴ Θεσσαλονίκη, ἓνα μεγάλο μέρος τῶν πληροφοριῶν προήρχετο ἀπὸ Ἕλληνας πληροφοριοδότες καὶ ἡ ἑλληνικὴ ὑπόθεση ἐξετίθετο κατὰ πλήρη καὶ ἱκανοποιητικὸ τρόπο. Ὁ Biliotti, Ἕλλην ἀπὸ τὴ Ρόδο, διέκειτο συμπαθῶς πρὸς τὶς ἑλληνικὲς βλέψεις, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ δόκτωρ Θεοδορίδης, Βρετανὸς ὑποπρόξενος στὰς Σέρρας. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀξιωματοῦχοι εἶχαν μεγάλῃ πείρα τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῶν βουλγαρικῶν μεθόδων καὶ διέβλεπαν στὴν προσπάθεια τῶν Βουλγάρων νὰ ὑποκινήσουν τοὺς Τούρκους στὴν διάπραξη βιαιοτήτων τὴν ἐπιθυμία νὰ προκαλέσουν τὴν ὁργὴ τῆς Εὐρώπης, διέβλεπαν ἐπίσης ὅτι οἱ Βούλγαροι ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐνὸς θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ κινήματος προσπαθοῦσαν νὰ προσαρτήσουν ὀλόκληρην τὴν Μακεδονία. Συγκεντρώνοντας μὲ μεγάλῃ προσοχὴ τὶς πληροφορίες τοὺς ἀμφισβήτησαν τὴν περιγραφὴ τῶν τουρκικῶν ἐνεργειῶν ἐξ ἀφορμῆς τῆς βουλγαρικῆς ἐξεγέρσεως τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1902 στὶς ἐπαρχίαι τοῦ Μελενίκου, Ἄνω Τζουμαγιάς, Ραζλοκίου καὶ Πετριτίου, ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε στοὺς Times τῆς πέμπτης Δεκεμβρίου 1902. Ἐτόνισαν, ὁ Biliotti καὶ ὁ Θεοδορίδης, ὅτι οἱ Τούρκοι ἔχασαν 350 ἄνδρες στὰ στενὰ τῆς Κρέσνας, ὅτι οἱ Βούλγαροι εἶχαν δολοφονήσει Ἕλληνες στὸ Ματσούκοβο καὶ ὑπέβαλαν τὶς βουλγαρικὲς καταγγελίες, οἱ ὁποῖες εἶχαν κατὰ κόρον προβληθῇ ἀπὸ τὸν Τύπο, σὲ αὐστηρὸ ἔλεγχο. Ὁ Biliotti ἐκάλεσε τὸν ἱατρόν του νὰ ἐξετάσῃ ἓνα ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζοντο ὅτι εἶχαν κακοποιηθῇ. Τὸ δάκτυλο τοῦ Ivan Constantin, τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος ἰσχυρίζοταν ὅτι τοῦ τὸ εἶχαν κάψει, ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε μόνο ἓνα ἐλαφρὸ κρουπάγημα. Ἄλλοι πάλι, τοὺς ὁποίους ἐξήτασεν ὁ ἱατρὸς Ζάννας, δὲν παρουσίαζαν σημεῖα κακώσεων. Ὁ Biliotti μποροῦσε ἀκόμα νὰ ὑπογραμμίσῃ ὅτι ὀρισμένες ἀπὸ τὶς κακώσεις, τὶς ὁποῖες ἰσχυρίζοντο ὅτι ὑπέστησαν, ἦταν φυσιολογικῶς ἀδύνατες, ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ὑπάρχουν βασιβουζοῦχοι στὸ καθαρὰ χριστιανικὸ χωριὸ τοῦ Νόβο Σέλο καὶ ἔτσι οἱ ἐνυπογράφως παρὰπονούμενοι δὲν εἶχαν ἰδέα τοῦ τί υπέγραφαν. Ἐξήγησεν ἐπίσης ὅτι ἡ ἐντύ-

πωση, πού εἶχε δημιουργηθῇ στὴν Εὐρώπῃ γιὰ τοὺς Τούρκους στρατιῶτες, πού λιμοκτονοῦσαν καὶ γι' αὐτὸ συνεχῶς λήστευαν τοὺς χωρικοὺς, ἦταν τελείως φανταστική. Οἱ Τούρκοι στρατιῶτες ἔπαιρναν μιὰ καλὴ μερίδα ψωμί, μέρος τοῦ ὁποίου πουλοῦσαν· ἂν κανεὶς εἶχεν ἐπισκέπτη, φρόντιζε πάντα νὰ τοῦ δώσῃ στρατιωτικὴ κουραμάνα.

Ὅταν ὁ Graves ἀντικατέστησε τὸν Biliotti στὸ Προξενεῖο Θεσσαλονίκης, τὸν εἶχε προηγουμένως ἀντικαταστήσει καὶ στὴν Κρήτη πέντε χρόνια πρίν, παρετηρήθη μιὰ ἐμφανὴς ἀλλαγὴ στὶς Βρετανικὲς ἐκθέσεις. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα, πού ἔκανε ὁ νέος πρόξενος, μόλις ἔφθασε στὴ Θεσσαλονίκη, ἦταν ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς πληροφοριοδότες τοῦ Biliotti, οἱ ὁποῖοι, ὅπως μᾶς λέγει στὰ ἀπομνημονεῦματά του, ἔδειχναν καταφανῆ προκατάληψη ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν καὶ κατὰ τῶν βουλγαρικῶν διεκδικήσεων ἐν Μακεδονίᾳ. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ προξενικοὶ ὑπάλληλοι, ὅπως ὁ Fontana τῶν Σκοπίων καὶ ὁ Pissurica τοῦ Μοναστηρίου, εἶχαν ἀντικατασταθῇ ἀπὸ ἄλλου εἵδους ὑπαλλήλους. Ὁ ἴδιος ὁ Graves βασιζόταν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν Biliotti σὲ τουρκικὲς πηγές. Ὅταν ἡ ὁργάνωσις τῆς τουρκικῆς χωροφυλακῆς, ἡ ὁποία ἦταν σημειωτέον κατὰ μέγα μέρος ἰδέα τοῦ Biliotti, ἀνεπτύχθη, μποροῦσε ὁ Graves νὰ παίρνῃ ἀναφορὰς ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους ἀξιωματικούς, πού ὑπηρετοῦσαν σ' αὐτήν. Φαίνεται ἐπίσης ὅτι συχνὰ ἔπαιρνε πληροφορίες ἀπὸ ἀνταποκριτὲς ἐφημερίδων καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους, πού ἐργάζονταν μὲ τὶς ξένες θρησκευτικὲς ἀποστολές. Διατηροῦσεν ἐπίσης μεγάλη ἐπαφὴ μὲ μέλη τοῦ Βαλκανικοῦ Κομιτάτου, τὶς γνώμες τοῦ ὁποίου συμμεριζόταν. Ὅπως ὅποτε δὲν ἔβλεπε τὰ πράγματα μὲ τὸ ἴδιο μάτι, ὅπως τὰ ἔβλεπεν ἡ Κυβέρνησις του. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν προϊστάμενό του στὴν Κωνσταντινούπολη, τὸν Sir Nicolas O' Connor, δὲν ἦταν ποτὲ αἰσιόδοξος γιὰ τὸ πρόγραμμα τῶν μεταρρυθμίσεων, καὶ μάλιστα γιὰ τὴν ἀναδιοργανωθεῖσα χωροφυλακὴ, ἂν καὶ ἐκτιμοῦσε πάρα πολὺ τὶς προσπάθειες ὀρισμένων Βρετανῶν ἀξιωματικῶν, ὅπως ὁ Fairholme, ὁ Bonham, Elliot, Grogan καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἦταν φίλοι του. Ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἀντιλήψεις του γιὰ μιὰ ἐποικοδομητικὴ λύση τοῦ ζητήματος, πιστεῦεν ὅτι ἡ λύση πού εἶχε δοθῇ στὸ Κρητικὸ ζήτημα ἦταν ἡ καταλληλότερη, γιὰτὶ δὲν ἀντιλαμβανόταν ὅτι μιὰ τέτοια λύση, ἂν ἐφαρμοζόταν στὴν Μακεδονίᾳ, θὰ μετέτρεπε τὰ τρία βιλαέτια σὲ μιὰ δευτέρη Ἀνατολικὴ Ρουμιλία. Ἡ ἄποψη αὐτὴ βοήκει πρᾶγματι κάποια ἀπὸκλιση στὸν Lansdowne, ὁ ὁποῖος ἔγραφε στὸν Monson, ἀναφερόμενος σὲ μιὰ συνομιλία του μὲ τὸν Γάλλο πρεσβευτὴ, τὰ ἑξῆς· «Ἐξέφρασα τὴν γνώμην, ὅτι δύο μόνον λύσεις τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος ἐδεώρουν δυνατός, εἴτε νὰ προσαρτηθῇ ἡ Μακεδονία εἰς τὴν Βουλγαρίαν, εἴτε νὰ ἀποτελέσῃ αὐτόνομον κράτος ὑπὸ κυβερνήτην, μὴ ἐξαρθάμενον οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὸν Σουλτάνον. Ἡ ἐντύπωσίς μου ἦτο ὅτι τὸ πρῶτον δὲν θὰ ἐτύγχανε τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ὑπογραψασῶν τὴν Συνθήκην τοῦ Βερολίνου Δυνάμεων».

Ὁ Grey ὅμως, καὶ αὐτὸ ἦταν εὐτύχημα γιὰ τὴν Ἑλλάδα, προτίμησε νὰ ἐμμελῇ στὴν ἄχαρη προσπάθεια νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν εὐρωπαϊκὸ ἔλεγχο. Καὶ μολονότι πράγματι ἐσκέπτετο τὴν ἐγκατάσταση χριστιανοῦ κυβερνήτου τῶν τριῶν βιλαετιῶν, περιορίσθηκε στὸ νὰ ἐπεξεργασθῇ μαζὶ μετὰ τὴν Ῥωσία μιὰ λιγώτερο δραστικὴ λύση, ἢ ὅποια κατὰ πολὺ ὑπελείπετο τῆς λύσεως τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, τὴν ὁποίαν εὐνοοῦσεν ὁ Graves, ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺ κακὴ ἰδέα γιὰ τοὺς ἀνωτέρους του στὸ Λονδίνο.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ Graves ἦταν ἕνας εὐσυνείδητος ὑπάλληλος καὶ παρὰ τὶς περιορισμένες πηγές πληροφοριῶν ποὺ διέθετε καὶ τὴν ἔλλειψη συμπαθείας πρὸς τὶς ἑλληνικὰ διεκδικήσεις, συνέτασσε καλὰς ἐκθέσεις. Καθὼς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ δείξῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν ταραξία στὰ τρία βιλαέτια, ἀνέφερε βεβαίως τὶς ἐπιθετικὰς ἐνέργειας ἀνελλιπῶς. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ ἐκθέσεις του ἔχουν μιὰ ὀρισμένη ἱστορικὴ ἀξία. Ἡ ἐκδοσὴ τους τὴν ἐποχὴ, ποὺ ὁ Ἀγὼν βρισκόταν σὲ ὅλη του τὴν ἔνταση, ἦταν πράγματι δυσάρεστη γιὰ τοὺς Ἕλληνες, γιατί οἱ ἐκθέσεις αὐτὲς ἀγνοοῦσαν τὶς ἑλληνικὰς διεκδικήσεις καὶ ἦταν σὲ γενικὰς γραμμὰς δυσμενεῖς. Ἐπὶ πλέον ἐτόνιζαν ὑπερβολικὰ τὶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄσκοπες τρομοκρατικὰς πράξεις τῶν Ἑλλήνων, γιὰ τὶς ὁποῖες, ὅπως γνωρίζουμε, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος ἐξέφραζαν τὴ λύπην τους, ἐνῶ ἀντιθέτως δικαιολογοῦσαν συχνὰ τὶς τρομοκρατικὰς πράξεις τῶν Βουλγάρων ὑπὸ τὸ πρόσχημα, ὅτι τὶς εἶχε προκαλέσει ἡ ἑλληνικὴ τρομοκρατία, χωρὶς νὰ ἀναφέρουν ὅτι ἀρχικὰ οἱ Ἕλληνες ἀναγκάστηκαν νὰ καταφύγουν στὴν τρομοκρατία, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς βουλγαρικὰς ὁμότητες. Ἄν εἶχα περισσότερον χρόνον στὴ διάθεσίν μου, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἀναφέρω πολλὰ σχετικὰ παραδείγματα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο θὰ ἤθελα νὰ ὑπογραμμίσω, εἶναι ὅτι οἱ ἐκθέσεις τοῦ Graves, καὶ τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ γιὰ τὶς ἐκθέσεις τοῦ διαδόχου του, τοῦ Lamb, παρουσιάζουν ἔντονα τὰ ἑλληνικὰ κατορθώματα ἢ τοῦλάχιστον τὸ μεγαλύτερον μέρος τους, γιατί δὲν πρέπει φυσικὰ νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ὀρισμένες λεπτομέρειες τῶν ἑλληνικῶν ἐπιτυχιῶν δὲν ἀναφέρονται μέσα στὶς βρετανικὰς ἐκθέσεις, οἱ ὁποῖες τείνουν περισσότερον στὸ νὰ ἀναφέρουν ἀπλῶς τὶς συγκρούσεις καὶ τὶς ἀπώλειες, δίνουν δηλαδὴ μόνον τὴν εἰκόνα τῆς ἀκολουθουμένης πολεμικῆς τακτικῆς καὶ ὄχι μιὰ πλήρη περιγραφὴ τοῦ πολέμου.

Παρ' ὅλα ταῦτα οἱ ἐκθέσεις αὐτὲς ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση στὸ Foreign Office, τὸ ὁποῖον ἀντελήφθη ὅτι κατὰ τὸ 1907 οἱ Ἕλληνες εἶχαν τὸ προβάδισμα, ἐνῶ οἱ Βούλγαροι ὑποχωροῦσαν. Στὰ πρακτικὰ ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς: «Ἡ μεγάλη ἀναλογία τῶν φονευθέντων Βουλγάρων ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς φονευθέντας Ἕλληνας ὀφείλεται, ὡς δεικνύουν αἱ προξενικαὶ ἡμῶν ἐκθέσεις, εἰς τὴν μεγαλυτέραν δρασίν των ἑλληνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων....»

Τὸ Foreign Office ἀντελήφθη ἐπίσης ὅτι τὰ ἑλληνικὰ ἀνταρτικὰ σώματα, ἂν καὶ ὀλιγώτερα, ἦσαν καλύτερα ὠργανωμένα καὶ περισσότερο ἐμπειροπό-
 λεμα. Σχολιάζοντας ἓνα ἔγγραφο, ποῦ εἶχε βρεθῇ ἐπάνω σ' ἓναν Ἑλληνα,
 ὁ ὁποῖος συνελήφθη στὸ Μοναστήρι στὶς ἀρχὲς Φεβρουαρίου τοῦ 1908,
 καὶ τὸ ὁποῖο περιέγραφε τὴν ὁργάνωση τοῦ Ἑλληνικοῦ Μακεδονικοῦ Κο-
 μιτάτου, ὁ Sir Charles Hardinge ἔγραφε: «Θὰ εἶναι δύσκολον νὰ κατα-
 νικήσωμεν τὴν ὁργάνωσιν ταύτην». Ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ἐξέπληττε στὸ Foreign
 Office, ὅταν διάβαζαν τὶς ἐκθέσεις τοῦ Graves καὶ τοῦ Lamb, ἦταν ἡ ἀδυ-
 ναμία τῶν Τούρκων νὰ ἐξουδετερώσουν τὰ ἑλληνικὰ ἀνταρτικὰ σώματα ἐξ
 ἴσου ἀποτελεσματικά, ὅσο εἶχαν ἐξουδετερώσει τὰ βουλγαρικά. Κατ' ἀρχὴν
 οἱ Τούρκοι πολὺ μικρὴ προσπάθεια κατέβαλαν νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς Ἑλ-
 ληνες ἀντάρτες καὶ ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ Ἑλληνες δὲν τοὺς ἐπετίθεντο οὔτε
 καὶ τοὺς πείραζαν. Ἀργότερα, ὅταν μετὰ ἀπὸ συνεχῆ πίεσιν ἐκ μέρους τῶν
 Δυνάμεων οἱ Τούρκοι κατέβαλλαν κάποια προσπάθεια νὰ τιμωρήσουν τοὺς
 Ἑλληνες, συνήθως ἀποτύγγαναν καὶ συχνά, ἐνῶ καταδίωκαν τοὺς Ἑλληνες,
 εὐρίσκονταν νὰ πολεμοῦν τοὺς Βουλγάρους, ἐναντίον τῶν ὁποίων τοὺς εἶχαν
 μὲ μεγάλῃ ἐπιτηδειότητα στρέψει οἱ Ἑλληνες. Ὅταν ὁ Mursurus Πασᾶ
 εὐπειθῶς ἀνέφερε στὸν Grey τὶς ἐπιτυχίες τῶν Τούρκων κατὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ
 1907, τὸ Foreign Office σχολίασε τὸ γεγονός ὡς ἐξῆς: «Υπάρχει φόβος ἡ
 ἐκτεταμένη αὕτη καταδίωξις τῶν συμμοριῶν νὰ καταλήξῃ ἄλλως εἰς τὸ νὰ
 ἀφήσῃ τοὺς Ἑλλήνας κυρίους τῆς καταστάσεως». Ὁ Harvey, Βρετανὸς
 ἐκπρόσωπος στὴν Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Θεσσαλονίκης, ἐπιβεβαίωσε
 τὴν ἄποψιν τοῦ Foreign Office. Εἶπε στὸν Grey ὅτι οἱ Τούρκοι μπορούσαν
 νὰ τὰ βγάλουν πέρα μὲ τοὺς Βουλγάρους, καὶ μὲ τοὺς Σέρβους ἀκόμα, ἀλλὰ
 ὄχι μὲ τοὺς Ἑλληνες, οἱ ὁποῖοι σχεδὸν πάντοτε κατῴρθωναν νὰ ξεφεύγουν.
 Ὅταν τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1908 τὸ Βουλγαρικὸ Κομιτάτο διέλυσε τὶς συμμορίες
 του, ἔκανε τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία' οἱ συμμορίες αὐτὲς εἶχαν ἤδη ἐξουδετε-
 ρωθῇ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες. Ὅτι ἀπέμεινε τώρα στοὺς Βουλγάρους νὰ κά-
 νουν ἦταν νὰ ὀρίξουν καὶ πάλι στάχτη στὰ μάτια τῆς Εὐρώπης.

Νὰ ὀρίξουν στάχτη στὰ μάτια τῆς Εὐρώπης ἦταν ἓνα ἐγχείρημα, ποῦ
 ὑποσχόταν στοὺς Βουλγάρους πολλά. Γιά πολλὰ χρόνια ἡ εὐρωπαϊκὴ κοινὴ
 γνώμη ἐτρέφετο κατὰ τὸ πλεῖστον μὲ ἐσφαλμένες καὶ κακόπιστες πληροφο-
 ρίες σχετικὰ μὲ τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα. Στὴν Ἀγγλίαν τὸ βιβλίον τοῦ Γλάδ-
 στωνος «Βουλγαρικαὶ σφαγαί», τὸ ὁποῖο στὴν ἐποχὴ του εἶχε κάποια βάση
 ἀλήθειας, εἶχε γίνει τώρα θρύλος καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἦταν ἐτοιμὴ νὰ πι-
 στέψῃ ὅτι τὰ γεγονότα τοῦ 1902 - 1908 ἦταν μιὰ ἐπανάληψιν τῆς παλιᾶς
 γνωστῆς ἱστορίας. Ὁ Disraeli, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνατρέψῃ τὴν Συνθήκην τοῦ
 Ἀγίου Στεφάνου, ἐθεωρεῖτο ἀπὸ πολλοὺς ὡς ἓνας ξεπερασμένος τσαρλατά-
 νος καὶ ἡ φιλελευθέρη γνώμη, ὅτι θὰ ἦταν δυνατόν «στηθὴ ἐλευθέρων ἀν-
 θρώπων» νὰ ἀποτελέσουν ἓνα προπύργιον κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἐπεκτάσεως, ἐθεω-

ρήτη εὐκολὴ καὶ θεωρητικὴ ἄποψη. Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν τὰ ἰδεολογικὰ ἐφόδια τοῦ Βαλκανικοῦ Κομιτάτου, τὸ ὁποῖο, ὅπως τόνισαν οἱ Times, εἶχε κάνει τὸ λάθος νὰ θεωρῇ τοὺς Τούρκους ὡς μόνους ὑπαιτούς. Ἐν καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι του ἔκαναν σύντομες ἐπισκέψεις στὴ Μακεδονία, ἔβλεπαν μόνον ἐκεῖνο πού ἤθελαν νὰ δοῦν, δηλαδὴ τὴν καταδυνάστευση τῶν χριστιανῶν χωρικῶν, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους μὲ ἀπροθυμία ἔπαιρναν μέρος στὸν ἀγῶνα. Ἡ ἔκφραση συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἦταν βεβαίως ἀξιεπαίνει· δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν ἀδυναμία τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Βαλκανικοῦ Κομιτάτου νὰ διαγνώσουν τὰ σχέδια τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦσαν μὲ τὸν δικό τους τρόπο ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτήν. Δυστυχῶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα φαίνεται ὅτι τὸ Βαλκανικὸ Κομιτάτο ἀσχοῦσε στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Εὐρώπῃ πολλὰ μεγαλύτερη ἐπιρροὴ ἀπ' ὅ,τι ἀσχοῦν συνήθως τέτοιου εἶδους ὀργανισμοί. Καθὼς ὑπογράμμισεν ὁ Ράλλης, καὶ οἱ παρατηρήσεις του στηρίζονται στὶς πολυάριθμες ἐκκλήσεις, οἱ ὁποῖες ἀπευθύνονταν στὸ Foreign Office ἀπὸ ἐκκλησίες καὶ ἄλλα σωματεῖα, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Βαλκανικοῦ Κομιτάτου εἶχαν μιὰ θρησκευτικὴ ἄποψη τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος, ἡ ὁποία στηριζόταν σὲ ἐσφαλμένες πληροφορίες, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν ἤξεραν σχεδὸν τίποτε γιὰ τὰ πολιτικὰ προβλήματα. Εἶναι πάντως ἀξιοσημείωτο ὅτι μόνον τὸ 1907 ὁ Sir Edward Grey πρόσεξε περισσότερο τὸ Βαλκανικὸ Κομιτάτο.

Ἡ ἑλληνικὴ ὑπόθεσις ἔγινε πολὺ λίγο γνωστὴ, παρὰ τὰ χρήματα πού δαπανήθηκαν καὶ τὴν προσπάθεια πού κατεβλήθη γιὰ τὴν παρουσίαν τῆς. Τὸ γεγονός αὐτὸ μπορεῖ ἐν μέρει νὰ ἀποδοθῇ στὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν Δυνάμεων καὶ στὸ ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐστερεῖτο ἀξίας ὡς σύμμαχος. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐξηγήσεις. Οἱ Ἕλληνες ἐπὶ ἑκατὸ περίπου χρόνια εἶχαν ἀποσπᾶσαι τὴν προσοχὴ τῆς Εὐρώπης. Οἱ Ἕλληνες ἦσαν γνωστοί· ἀλλὰ τότε ἦσαν γνωστοὶ περισσότερο ἀπὸ τὰ σφάλματα παρὰ ἀπὸ τὶς ἀρετὲς τους, τὸ ἀντίθετο δηλαδὴ ἀπ' ὅ,τι συνέβαιναν ἕναν αἰῶνα πρίν. Ἐθεωροῦντο ὡς ταραξία στὴν Ἀνατολή. Ὅπως ἐτόνισαν οἱ Times, οἱ Ἕλληνες εἶχαν ἐνεργήσει ὀρμητικὰ τὸ 1897, ἂν καὶ στὴν πραγματικότητα μόνον δύο σώματα εἶχαν περάσει τὰ σύνορα ἄνευ ἐντολῆς, εἶχαν ἐξωθήσει τὰ πράγματα στὴν Κρήτη, καὶ ἐνεργοῦσαν καὶ πάλι ἀπερίσκεπτα, πιστεύοντας ὅτι ἡ Εὐρώπη θὰ τοὺς ἔσωζε ἀπὸ ὅλα τοὺς τὰ ὀλισθήματα. Ἐκεῖνο, πού κάνει ἐντύπωση σ' αὐτὸν πού μελετᾷ τὴν περίοδο αὐτή, εἶναι ἡ ἔλλειψη φιλελληνῶν. Δὲν ὑπῆρχε πιά κανένας βουλευτής, ὅπως ὁ James Monk, ὁ ὁποῖος εἶχε τόσο θερμὰ συνηγορήσει ὑπὲρ τῶν Κρητῶν· οὔτε μεγάλες μορφὲς τῆς λογοτεχνίας ἢ ἐπιφανεῖς δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐκθέσουν τὴν ἑλληνικὴ ὑπόθεσις, ὑπῆρχαν.

Τὸ εὐτύχημα γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἦταν ὅτι ὠρισμένοι Ἕλληνες, τόσο ἐντὸς

ὅσο καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, εἶχαν πίστη στὸν ἑαυτοὺς καὶ ἐπέτυχαν νὰ πείσουν πάρα πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς τους νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὸν Ἑλληνισμό. Πολλὰ ὀνόματα μπορεῖ ν' ἀναφέρει κανεὶς. Αὐτοὶ ποὺ ἐξέχουν εἶναι νομίζω οἱ ἑξῆς· Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καραβαγγέλης, ὁ Πυλαίων Πατρῶν Γερμανὸς τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος ἔκρουσε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἀπὸ τὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῆς Καστοριάς. Οἱ πρόξενοι, Καλέργης στὸ Μοναστήρι, Σαχτούρης στὰς Σέρρας, Κορομηλᾶς στὴ Θεσσαλονίκη, Μαυρουδῆς στὴν Καβάλα καὶ Δραγούμης στὴν Ἀλεξανδρούπολη. Ὁ καπετὰν Κώτας τῆς Ρούλιας, ὁ καπετὰν Βαγγέλης, ἀρχηγὸς τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ ἀνταρτικοῦ σώματος, ὁ καπετὰν Γιώργης τῆς Νεγκόβανης καὶ ὁ ἀνεψιὸς του καπετὰν Νικόλας. Ὁ Ἐξαδάχτυλος, ὁ Μαζαράκης καὶ ὁ Τσόντος. Ὁ Ζάννας, ὁ Καούδης, ὁ Δικάννυμος, ὁ Περάκης, ὁ Βολάνης, οἱ ἀδελφοὶ Βάρδα, ὁ Νταλίπης, ὁ Βλαχάκης, ὁ Βρανᾶς, ὁ Καλομενόπουλος καὶ πάνω ἀπ' ὅλους ὁ Παῦλος Μελάς, ὁ Λόρδος Βύρων τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, τοῦ ὁποῖου ὁ πρόωρος θάνατος ἔκανε ὅλους νὰ συναισθανθοῦν τὴν ἀξία καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη τῆς σταυροφορίας. Τελειῶνω μὲ τὰ δικά του ἀξιωματικὰ λόγια ἀπὸ τὸ γράμμα του τῆς ἐνδεκάτης Ἰουνίου 1903 πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπο Καραβαγγέλη· «Οἱ ἄγῳνες σας, γνωστοὶ ἤδη ὄντες εἰς πολλοὺς καλοὺς πατριώτας καὶ ὡς ἐλπίζω μετ' οὐ πολὺ εἰς ὀλόκληρον τὸ Ἕθνος, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλουσιν ἡλεκτρίσει τοὺς πάντας, ὅπως σπεύσωσιν εἰς ἐνίσχυσίν σας.»¹

Πανεπιστήμιον τοῦ Λονδίνου

DOUGLAS DAKIN

¹ Ἡ ἀνωτέρω διάλεξις, μεταφρασθεῖσα εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὑπὸ τῆς κ. Ἀλκῆς Κυριακίδου Νέστορος, ἐξεφωνήθη ἐν τῇ αἰθούσῃ διαλέξεων τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν τὴν 19ην Ἀπριλίου 1961.— Σ. τ. Δ.